

SVETA DEŽELA - POTOPIS

"Danes bedimo ob sedmi uri vsi pripravljeni v Eleoni" ... (...)... Takoj nato vsak pohiti domov jest, da bi lahko bili vsi pred sedmo uro pripravljeni v cerkvi, ki je v Eleoni, to je na Oljski gori, kjer je votlina, v kateri je učil Gospod. Egerija, Potopis 30.2 / 30.3

21. 4. 2023 – 7. dan popoldne: Oljska gora - Jeruzalem

Bolj kot se bližamo Jeruzalemu, bolj stvari postajajo zgoščene. Žal mi je, ker vsega ne morem zabeležiti. Na **Oljski gori** obiščemo kraj vnebohoda, kjer je sedaj postavljena majhna mošeja. V kamnu sredi mošeje je odtis stopala, ki po izročilu pripada Gospodu, ko je odšel v nebo. Obkrožimo ga in za nekaj trenutkov ostanemo v tišini.

Potem se napotimo v **Eleono**. To je svetišče, ki ga omenjajo romarji že iz prvih stoletij, med njimi tudi Egerija. Na tem kraju je votlina, v kateri je Jezus učil. Obdan je z visokim obzidjem na katerem piše "PATER NOSTER". Molitev Očenaš je tu zapisana na velikih tablah, v številnih jezikih, iz premnogih krajev tega sveta. Za spomin zabeležim zgolj nekaj krajev in pisav: "Ditammari, Mina, Fon, Woloff, Kiruanda, Sotho, Cinghalais, Lingala, Cree, Nahuatl, Kirundi, Yoruba, Tamoul, Sara Kaba, Duala, Palembang, Tana Toraja, Serbcse" in pri tem početju ostanem sama, brez skupine, zato obupam. Preveč jih je. Vseh ne morem zabeležiti... Hitim naprej, da najdem svoje ljudi. V cerkvi, ki je bila sezidana kasneje, jih najdem, zraven pa tudi molitev Očenaš v slovenščini.

Iz vrha Oljske gore se spustimo najprej na Belvedere in nato gremo k cerkvi **Dominus flevit**. Na tem kraju je Jezus jokal nad mestom: "Jeruzalem, Jeruzalem, ki moriš in kamnaš tiste, ki so poslani k tebi! Kolikokrat sem hotel zbrati tvoje otroke kakor koklja svoja piščeta pod peruti, pa niste hoteli!" Lk 13, 34

Ko gledam mesto Jeruzalem, se v srcu pogovarjam z Bogom: "Tukaj si stal, o Gospod. To mesto si gledal. Tu si jokal." Zavem se sončnih žarkov, ki me božajo po licu in zrak nenavadno lepo diši. Tako kot jutranja rosa prekrije zemljo, da ta sama ne ve kdaj ... tako mojo notranjost preplavljajo občutja, kot jih nikoli še nisem imela. Bilo je hrepenenje. Ne, bilo je koprnénje! "Le od kod prihaja vame," se sprašujem in želim, da bi se čas ustavil. Za vedno!

V daljavi gledamo zlate kupole in zraven cerkev Magdalene. Vidimo Getsemani in Cerkev agonije, ki jo obkrožajo oljke, ki so še iz časa, ko je Jezus tukaj molil. Pod Getsemanijem je cerkev sv. Štefana. Tu so ga kamnali...

Nastopil je čas, da tudi mi vstopimo v mesto, nad katerim je Jezus jokal. Na postaji pred Jafskimi vrati se mi približa sopotnica iz naše skupine in me nagovori: *"Pozdravljena. Preverila bi ali mogoče poznaš Silvo. Piše se enako kot ti in bila je moja prijateljica. Mislim nanjo pogosto. Vsako leto greva z možem na njen grob. Ne morem je pozabiti. Sta mogoče kakorkoli povezani?"* Obnemim in ji naposled odgovorim: *"Ona je moja sestrična in krstna botra!"* Moja krstna botra je skupaj s svojim možem umrla v prometni nesreči. Bila je noseča in stara šele 21 let. Jaz sem bila še dojenček in je zato nikoli nisem poznala ... Čudim se, kako me pred vstopom v mesto Jeruzalem, popolna neznanka spomni nanjo, mi o njej govori z ljubeznijo in nostalgijo v srcu. Objameva se in greva proti vratom.

Vstop v mesto **Jeruzalem** je pomenil tisoč in en detajl. Cela zmešnjava! Napisi na zidovih, ljudje, stojnice, vrvež na ulici, kabli nad strehami. Naša skupina se je držala trdo skupaj, med tem, ko nam je naša vodnica s. Darjana Toman, dajala napotke, kako se orientirati v mestu, če se slučajno kdo izgubi. *"O Bog, nočem se izgubiti,"* sem momljala in sledila vodnici do našega prenočišča Austrian Hospic, pred katerim je rasel kaktus, velik kot drevo. Spala sem v sobi Habsburške cesarice Elizabete Bavarske - Sisi. *"No, to je pa lepa reč!"* si rečem, ko obrnem ključ in vstopim v razkošno sobo, opremljeno v starinskem - vintage slogu.

Nadaljevanje prihodnjič ...

Mojca Erzar, predstavnica skupnosti Romar